

at rette mig, hvis jeg i det følgende skulde komme til af Vanvare at gengive noget, som ikke er absolut i Overensstemmelse med, hvad den ærede Minister har sagt, idet det jo kun støtter sig til optegnede Noter. Altsaa: Af to Grunde var den paagældende ikke kvalificeret: Alderen og den særdeles daarlige Eksamen. Nu siger i Gaar Ministeren, der kun har talt om Alderen, at han slet ikke kan forstaa, hvad jeg mener, naar jeg siger, at den paagældende i dobbelt Henseende ikke er kvalificeret. Det forekommer mig ikke at være saa grumme vanskeligt at forstaa; jeg har selvfølgelig ment hans slette Eksamen. Men skønt det saaledes ligger lige for Haanden, møder Ministeren frem med en Udtalelse om, at jeg har fremsat forblommede og tilslørede Antydninger, ja, han ender med at sige, at han er ikke i Tvivl om, hvorledes den Art af Udtalelser skal betragtes. Men der er jo ikke Mening skabt i dette, da Ministeren, efter hvad jeg har sagt, tydelig nok maa vide, at det er den daarlige Eksamen, jeg har ment ikke gjorde Manden kvalificeret til dette Embede. Med det samme gentager jeg de to Spørgsmaal, jeg tillod mig at stille; og som Ministeren ikke har besvaret. Af Ministerens Udtalelse maatte man jo slutte, at et lignende Tilfælde som det i Ollerup er forekommet tidligere. Jeg tillod mig derfor at spørge: Er en Embedsbesættelse paa den Maade forekommen tidligere? Jeg tillod mig endvidere at spørge, om det kunde ventes, at den ærede Minister i sin Funktionstid senere vil gaa frem paa en lignende Maade. Jeg vilde sætte megen Pris paa, om den ærede Minister vilde besvare disse to Spørgsmaal, inden Forhandlingen slutter.

Jeg kommer saa til de snart berømte Overlærerembeder. Jeg skal anerkende den mere dæmpede Tone, i hvilken den ærede Minister talte denne Gang i Sammenligning med første Gang, men naar den ærede Minister i Gaar talte om min Toneart, vil jeg dog bede ham om at erindre de Udtalelser, som ere faldne fra Ministre i disse Dage, baade fra Konseilspræsidenten og ikke mindst fra Finansministeren i en af hans sidste Replikker, som sigtede til et æret Medlem af Tinget her. Og naar den ærede Minister gør det, tror jeg, at han foreløbig ikke vil tale om Tonearter, og der er ikke een Toneart for Ministre og en anden for Medlemmer. Jeg har udtalt mig forrige Gang skarpt, det er sandt. Klare og bestemte Udtalelser blive let skarpe, men undertiden skal der ogsaa

skarp Lud til, og jeg tør ikke love den ærede Minister, at mine Udtalelser i Aften, efter hvad han har fremsat i Gaar, ville blive meget mindre skarpe. I min forrige Tale — de, der ville gaa tilbunds i denne Sag, vil jeg bede om at læse den igennem — har jeg Punkt for Punkt trevlet den ærede Ministers Redegørelse op. Den ærede Minister syntes, det tog lidt lang Tid, men det ligger i, at der var saa meget at trevle op, og det er ikke min Skyld. Nu mener den ærede Minister, at han har kunnet samle nogle Trevler sammen og vævet dem sammen til et hele; det er det, han har gjort i Gaar. Naar den ærede Minister, naar disse Forhandlinger ere tilende, vil læse den Tale igennem, jeg holdt forleden Dag, vil den ærede Minister komme til det Resultat, at der fra først til sidst angaaende den Sag, der her er Tale om, ikke i min Tale findes noget urigtigt Ord, ikke et eneste urigtigt Ord, naar man naturligvis undtager en saadan lille Omstændighed, som at en Hr. Frandsen nu er bleven ansat, hvilket iøvrigt ikke vedrører disse Embedsbesættelser videre — og at der et Sted — jeg husker ikke, hvilken Side det er, — skal staa et „var“ i Stedet for „blev“. Naar jeg undtager dette, er der ikke en eneste Urigtighed i min Tale. Men nu skal jeg vise et typisk Eksempel paa, paa hvilken Maade den ærede Minister argumenterer. Forleden Dag siger den ærede Minister om den bekendte Lodtrækning nede i Nakskov Byraad: „Byraadet lod nemlig foretage Lodtrækning mellem de fire, der havde faaet Flertal i Byraadet,“ og lige efter siger han om denne Lodtrækning, at der kom tre Sedler med visse Personer ud, hvorimod Navnet paa en Lærer i Byen blev tilbage. Da jeg nu oplyste, at dette var galt, siger den ærede Minister i Gaar: „Jeg har ikke givet nogen detailleret Fremstilling af Lodtrækningen, og kender ikke noget dertil“, og lidt efter gentager han det igen med Hensyn til Lodtrækningen: „Det kender jeg ikke noget til.“ Disse to Udtalelser, der hver for sig lyde overmaade troværdige for den, der kun fæster sig ved, hvad der i Øjeblikket siges, ere ganske stridende mod hinanden. Men tilmed ere de begge to usande, og den ærede Minister selv sidder inde med de Papirer, af hvilke dette fremgaar. Den ærede Minister har foruden en Skrivelse, i hvilken Byraadet beder om, at en af de 3 af det indstillede Personer maa ansættes — og her var den Mand ikke med, som blev ansat, — tillige en Henvendelse til Ministeriet fra Byraadsmed-